

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eutonio Diacono. 112.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

morbo medicinam excogitare cupiunt, faciendum est, ut animi oculus ab alienis rebus ad delicta sua conuertant, linguamque suam assuefaciant, non ad alios, sed ad seipsos acri & vehementi oratione insectandos. Hoc enim iustitiam parturit (dic enim tu prior, inquit, iniquitates tuas, ut iustificeris:) illud autem maiorem condemnationem parit. Graue est enim, atque absurditatem omnem excedens, eos qui magnis criminibus se deuinciunt, iis qui nihil, aut parum peccant, succensere.

Zenoni Diacono. III.

Ne illis, ô amice, te compares, qui læto quidem atque alacri animo diuinam prædicationem susceperunt, verùm semen in animi penetralia minimè transmiserunt. Nam cum leuiter duntaxat atque in superficiali confiti, nec radicibus altè defixi essent, dicto citius exaruerunt, nec maturum vllum fructum extulerunt, verùm ipsi à tentationibus oppressi sunt. At verò illis altè defixis, culmisque ac fructibus abundantibus, quorum spicæ vberes ac fructu graues propendent & inclinantur, ob maturum messis tempus messorum falcè tantum non vocantes. Etenim probè norunt, Christum Angelis, ut huiusmodi homines in caelestes sedes comportent, præcepisse: quò nimirum, yna festum celebrent, ac regnent, sempiternaque animi lætitia perfruantur.

Eutonio Diacono. IIII.

Quandoquidem oculus vniuersum corpus moderatur, facièmque exhilarat & exornat, atque omnium membrorum lucerna est, propterea veli t in regia quadam fede collocatus est, ut qui supernam sedè nactus sit, aliisque sensibus præsideat. Quemadmodum enim Sol in terrarum orbe, sic quoque oculus in corpore est. Et quemadmodum ille, si extinguitur, omnia perturbabit: sic etiam extincto oculo, & pe-

πι, σφένειν τὸ τῆς ψυχῆς ἕμμα ἀπὸ τῆς ἀλλοτριῶν ἐπι τὰ οἰκεία πλημμελήματα, καὶ τὴν γλῶτταν ἐξ ἑνὸς μὴ καὶ τῆς πέλας, ἀλλὰ καὶ ἑαυτῆς καταφροσύνῃς λέγειν. τὸ τοιοῦτον γὰρ διαμαρτίας σὺ παρῶτον, ἵνα διαχωρῆς. ἐκείνο δὲ μείζονα κατὰ χριστὸν πικτεῖ δεινὸν γὰρ, καὶ πάσις ἀποτίας ἐπέκεινα, τὸς μεγάλα πλάοντας, τοῖς ἔδδεν ἢ μικρὰ πλημμελοῦσιν ἐπιτιμᾶν.

Zήνωνι Διάκονῳ. ΡΙΑ.

Μὴ σκύνεις, ὦ φιλότιμος, σαυτὸν παρῆραλλε, τοῖς παρῆραλλε μὲν τὸ εἶον ὑποδέξασθαι κηρυγμα, μὴ ἐν βίῃ θείῃ τῆς ἀγαθῆς παραπέμψασι τ' ἀπόροι. ἐπιπολαῖοφυτοὶ γὰρ καὶ ἐπιπολαῖοεἰς γερονότες, γὰρ τὸν ἡ λόγος ἀπέξῆραν ἤθησαν, καὶ τὸν μὲν ἄριμον μὴ ἐπινοχότες, τῆς δὲ σφραγισμῆς ἔργον γενησόμενοι. ἀλλ' σκύνεις τοῖς βαθυρρίζοις καὶ πολυρρίζοις, καὶ πολυκαλάμοις, καὶ πολυκάρποις, ὧν οἱ ἀσάχρως κομῆσται, καὶ ὑπὸ τῆ καρπῶν βελῶδμοι κερῆραρῆσι καὶ κέκλιται, ὑπὸ τῆς πρὸς ἀμνητὸν ἄρας μοινοῦ καὶ ἐφ' ἑαυτῆς χαλαῶτες, τὸν τῆς βεριστῶν δρεπάνη. εὐ γὰρ ἐπίσανται, ὅτι τὸς τοῖς τῆς ὁ Χρῆστος εἰς τὰς ἕρανίς λήξῃς ἀποκομίσει τοῖς ἀγγέλοις παρῆραλλε, συνορῶσόντας καὶ συμβασιλεύσόντας, καὶ ἀτελευτήτα θυμῆς μετέξοντας.

Εὐτοσίῳ Διάκονῳ. ΡΙΒ.

Ἐπειδὴ ὁ ὀφθαλμὸς τὸ πᾶν ἀγαθὸν βεριστῶν σώμα, φαδρῶν τε καὶ κοσμοῦ τὴν ὄψιν, καὶ λυχνὸς βεῖν ἀπάντων τῆς μελῶν. ἀλλὰ τὸ τὸ ὡς τὸ ἐν πινι βασιλικῶν χρεῖω ἴδονται, τὴν ἄνω λήξιν λαχῶν, καὶ τῆς ἄλλων ἀδύστητων παρῆραλλε μῆτος. ὅτι τὸ γὰρ τὸ τὸ πον ὁ ἡλῖος ἐν τῇ οἰκουμένῃ, ἔπειτα καὶ ὁ ὀφθαλμὸς ἐν τῷ σώματι. καὶ ὡς τὸ σκύνεις εἰ τῷ λόγῳ βεριστῶν πάντα σωταρῆσαι,

εὐξείην, ἔπειτα καὶ ὁ ὀφθαλμὸς εἰς σπο-
 σβεοδείη καὶ πόδες ἀρχήσται καὶ χεῖ-
 ρες, καὶ ἅπαν χεῖρδι τὸ σῶμα· τῷ χεῖρδι
 δὴ ταύτ' ἔφην; ὅτι καὶ ὁ διδασκαλὸς
 ὀφθαλμὸς ὅστι τῷ σώματος τῆς ἐκ-
 κλησίας, ἐάν οὐκ ἔστω φωτεινὸς ἢ, τῆ-
 πέσι, τῶς τῆς ἀρετῆς ἀκρίτοι μαρ-
 μαίρων, ὅλον τὸ σῶμα φωτεινὸν ἔσται,
 ὑπὸ σκίαις κυβερνώμενον, καὶ τῆς
 πωροποιούσης ἔπιμελείας ἀξίμενον.
 ἐάν δὲ σκοτεινὸς, τετέτι, τὰ σκότους ἀ-
 ξία δρωῖ, ἅπαν χεῖρδι τὸ σῶμα σκοπί-
 ζεται, εἰ γὰρ καὶ εἰσι τινὲς τῆς ἐκ-
 ξειμελιῶν ὑγιάνοντες, καὶ τὰ ἀρέπον-
 τα αὐτοῖς αὐόντες, καὶ μηδὲν ὑπὸ
 τῆς τῷ διδασκαλῷ μαθητείας ὀφθα-
 λμῶν, ἀλλ' ἐδὲν ἰσοῦτον ἰχθύ-
 σι, τῆς βλάβης τὰ χεῖρα νεμομένης,
 καὶ τῆς κακίας, καὶ τοὺς λοιποὺς εἰς
 τὸν τῷ κατὰ τῆς ζήλον ἐρεθίζουσι, καὶ
 τῆς ὑγιάνοντας κακηγορούσι, καὶ
 πάντα τρέπον ὅπως καὶ αὐτῶς εἰς τὸ
 νοστῆν ἐμβάλλοι παραγματούμενος.
 Διὰ τούτ' εἴρηται, Εἰ οὐκ τὸ φῶς τὸ ἐν
 σοὶ σκότος ὅστι, τὸ σκότος πόσον; οἷον, ἐάν
 τις εἴποι ἐκκλησία τυραννικῆς ἔπι-
 θυμίας ἐχρῶσθαι ὑφηνητῶν, εἰ ὁ ὀφθαλμὸς
 καὶ φωτῆσιν ὀφείλων, ἐδὲ φωτῆσιν ἀ-
 νέχεται, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὀφθαλ-
 μηδύς ἐξοστρακίζει· οἱ ὑπὸ αὐτοῦ τε-
 λουῶτες, πῶς ἂν δράσοιεν;

Zωσίμω πρεσβυτέρω. ριγ.

Εἰ καὶ ὑπὸ τῆς τῆς πολλῶν σκαρό-
 τιτός τε καὶ ἀπληθίας εἰς ἀδύνατον, δο-
 κεῖ φερεσθῆναι τὸ τῆς ἀκτιμοσύνης
 κατάρθωμα, καὶ ἐδὲ πιστεύεται τις πα-
 ρεστικτορῶν· εἰσὶ μὲν καὶ οἱ δὲ πιναι,
 εἰ δὲ αὐτὸς ἀγνοεῖς, θαυμαστὸν ἐδὲν.
 Ὑπὸ γὰρ φιλοχρηματίας μεθύων, εἰ-
 κότως ἀγνοεῖς τοὺς καθαρώς νήφοντας.
 πλὴν ζήλωσον τῶς τῆς αὐτὰρ κεία χρο-
 μῶν, τοὺς δὲ διχάμων πόνων ζῶν-
 τας, τοὺς ποῖς οἰκείοις πόνοις ἀρκου-
 μῶν, καὶ ἐδὲ τῶς ὁρᾶς διὰ γλάμπων

des & manus ac totum pene corpus inu-
 tile reddetur. Quorsum hæc dixi?
 Nempe quia magister quoque corporis
 Ecclesiæ oculus est. Quare si hic luci-
 dus fuerit, hoc est virtutum radiis splen-
 deat, totum corpus lucidum erit, ut pote
 quod ab ipso regatur & gubernetur, eam-
 que, quam par est, curam consequatur. Si
 autem tenebrosus sit, hoc est, ea, quæ tene-
 bris digna sunt, perpetret, uniuersum pro-
 pmodum corpus obscuratur. Nam etiam-
 si quidem sint in membrorum classe, qui
 rectè valeant, eaque, quæ ipsorum officio
 consentanea sint, præstent, nec ex magi-
 stri improbitate ac nequitia detrimenti
 quicquam contrahant: at nihil tantum
 possunt, labe nimirum ac vicio potissimas
 partes depascente, reliquosque ad præcep-
 toris imitationem extimulante, ac sanos &
 incolumes maledica oratione infectante,
 omnique ratione, ut ipsos quoque in mor-
 bum coniciat, moliente. Ob eamque cau-
 sam dictum est, Si ergo lumen, quod in te
 est, tenebræ sint, tenebræ ipsæ quæ tæcū
 velut si quispiam dicat Ecclesiæ, tyrannicis
 cupiditatibus magistrum habenti: Si is
 qui aliis prodesse, ac lumen afferre debet,
 ne illuminari quidem sustinet, verum eos,
 quoque qui prodesse instituunt, amolitur,
 qui sub ipsius imperio sunt, à quo tan-
 dem flagitio abstineant?

Math. 6.

Zosimo Presbytero. 113.

Et si ob multorum improbitatem, inex-
 plebilémque cupiditatem, voluntariæ pau-
 pertatis virtus eò redacta esse videretur, ut
 vires humanas excedat, nec quenquam
 esse credis qui eam consequatur ac præ-
 stet: quosdam tamen esse noui. Ac si tu
 ignoras, nihil mirum. Nam cum præ opū
 ac pecuniarum cupiditate ipse temulentia
 labores, haud mirum est, eos qui purè at-
 que integrè sobrij sunt, tibi ignotos esse.
 Cæterum eos, qui suis rebus contenti sunt,
 imitare, quique iustis laboribus victum si-